

et uttrykk som ikke bare kommer frem gjennom musikken, men også fra den utrolig sterke produksjonen og den særregne vokalen til Philipps. Musikken ligger i et litt ubeskrivelig sjikt mellom symfo, neoprog, metal, rock og melankoli. I det ene øyeblikket er musikken majestetisk og episk, og full av nydelige soloer, vokalharmonier og en massiv rytmeseksjon. På neste låt er Everon tilbake i en mer rolig atmosfære med fokus på skjøre melodier, vakre stemninger og ikke minst vokalen til Phillips. **North** består av 10 låter, alle mellom tre og sju minutter. Bandet drar aldri låtene ut i det intetsigende og holder alltid fokus på melodiføringen. Piano brukes flittig gjennom hele skiva, i tillegg til blant annet cello som Everon alltid har hatt sansen for.

I fare for å få å bli skutt vil jeg påstå at Everon er noe av det fremste Europa har hatt å tilby av symfonisk rock/prog på denne siden av 2000-tallet. **North** var absolutt verdt ventetiden, og plasserer seg fint inn i rekken av solide album fra tyskerne. Dette er kvalitetsmusikk!

Sånn med det samme er det lett å avskrive denne engelske kvartetten som «enda et retro-inspirert neoprogband», men de har mer å by på enn som så. For det første har de klare «head music»- og «kraut»-sider, for det andre har de ganske mange moderne musikalske influenser kombinert med dette. Til sammen blir dette en atskillig friskere musikalsk longdrink enn den ditt gjennomsnittlig neoprogband klarer å mikse.

Instrumentalt blander de mandolin, banjo og en autoharpe med «tradisjonelle» ting som elgitar og Mellotron, det skaper liksom en motvekt mot det pompøse (som definitivt er til stede). «Mustard Men» har klare spor av tidlig Pink Floyd –

noe ut av **A Saucerful Of Secrets** kanskje. Østlige «drone»-influenser finner vi i «Children Of The Crown», men der hvor slik musikk ikke sjelden ender opp i et langdrygt gjesp, klarer TF-KOE å legge inn såpass mange interessante ingredienser at vi unngår det forventede mageplasket. Dog, neppe det kuttet som vil gå på hyppigst «repeat».

Albumet er i hovedsak instrumentalt, men i det drøyt 18 minutter lange tittelkuttet, som også avslutter plata, bidrar Ian Fitch og Karl Mallett med sparsommelig resitasjon. Her er vi igjen tilbake i tidlig Pink Floyd med flyvende tallerkner (lydmessige sådan) og enkle bassriff. Men på ny klarer de å tilføre den relativt enkle basisen en god dæsj interessante ingredienser og viser at de er et band med ambisjoner om å skape noe eget, ikke utelukkende resirkulere fortiden.

The Fate Of Old Mother Orvis er verken eksepsjonelt bra eller overvettets nyskapende, men i en jungel av middelmådig ny prog har de i alle fall klart å vokse såpass at de synes mot horisonten. Noe å tenke på for deg som har slitt ut vinyleksempelret av **Ummagumma**.

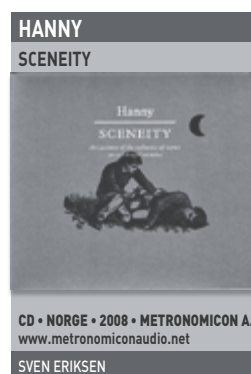

Polen og prog har i de siste årene ofte vært assosiert med ymse progmetalband av varierende kvalitet og høy Dream Theater-faktor. Derfor er det interessant å få møte denne kvintetten som faktisk prøver å gjøre noe helt annet. De er i besittelse av et høyst originalt uttrykk som munner ut i noe som lyder som en slags kammerrock, der Stravinskysitater, King Crimson-tyngde, fusiontendenser, balkantoner og Univers Zeros raffinert smelter sammen.

Det åpner ganske bra, men taper seg dessverre etter hvert en god del. De har en mengde gode ansatser og

idéer, men det blir til slutt litt ufokusert og oppvisningspreget. Helt konkret savner jeg noe mer melodier og litt mer hvilepartier som gir musikken mulighet til å puste. Det er ytterst habil spilt og har en tiltalende produksjon, men til tross for noen særdeles medrivende partier (og en fet cover av utdrag fra Stravinskys «Vårøferet»), følger jeg likevel at det lille ekstra mangler for at de skal heve seg helt opp.

Men det er et album som viser et band med spennende tilløp og en mengde interessante vinklinger. Jeg er derfor sikker på at bandet helt klart kan gjøre seg bemerket senere hvis det uttrykket blir noe mer raffinert og videreforedlet.

Forsiktig, forsiktig... **Scenity** er en utrolig skjøre plate, fra Marie Therese Kvammes stemme som knapt bærer fram lyd, til det forsiktede kompet som såvidt rekker å bli ferdig med hver enkelt låt før det fordamper og blir borte. Men til tross for all denne forsiktigheten, klarer de å formidle en livsnerve som er sterk som stål, komposisjoner med stor substans – i alle fall nesten alltid. «Be My love» med sitt famlende pianospill og nervøse cellostemme er nær ved å bringe tankene hen på keiserens nye klær, men den varer bare et drøyt minutt, så vi lar det bli med tanken.

Musikalsk befinner Hanny (som er ei gruppe) seg midt i Mentronomicon-land, sært og samtidig folkelig og tilgjengelig – den nærmeste prog-sammenligningen jeg kommer på i farten er White Willows debutalbum som hadde mye av den samme skjørheten og skjønheten. For **Scenity** er et vakkert album med personlighet og originalitet der det er nødvendig. På det kanskje aller fineste kuttet, «Chalk», får Marie Therese vokalhjelp av Simon Yri (som ellers spiller forsiktede trommer). Ut over det har gruppa en instru-

mentering som setter piano, cello og fiolin i fremste rekke og som naturlig nok gir et noe annerledes rock-uttrykk (bortsett fra at dette selvfølgelig ikke er rock, men en slags folkelig avantpop-musikk som ikke passer andre båser enn Metronomicon Audios egen). For første gang, tør jeg påstå, har Norge et plateselskap som rendyrker en idé – et musikalsk uttrykk – og selv om ikke alle utgivelsene deres treffer alle, burde Hanny treffe de aller fleste av dere. Lenger unna progmetal kommer du dog ikke – og takk for det! Ei nydelig skive.

Det er alltid trivelig når gamle helter setter seg ned bak miksepulten og fester ny musikk til tape (eller kanskje rettere sagt harddisk). Det har gått noen år siden Hollmer gjorde dette, og **Viandra** (en sammenslåing av vi og andra) har blitt imøtesett med en viss interesse. Som sine landsfrender i Mats & Morgan Band har også Hollmer fått et nytt plateselskap i form av Cuneiform, og det skal bli spennende å se om dette kan bringe ham et nytt publikum.

Musikken på **Viandra** er komponert over en periode på syv år, og det er ingen store forandringer musikalsk fra de tre foregående skivene. På mange måter har vel Hollmer til en viss grad funnet sitt uttrykk, et uttrykk som er lett å like og å sette pris på. Dette soundet er preget av stadig større doser melankoli, og det hele oppleves ikke fullt så sprøtt og leket som før. Med seg på den musikalske ferden, har Hollmer med gamle og nye musikalske frender. Santiago Jimenez på fiolin, fagottisten Michel Berckmans (kjent fra Univers Zero), Samla Mammans Man-na-gitaristen Coste Apetrea og saksofonist Ulf Wallander er kjente navn fra tidligere sammenhenger. Men også folk som trommeslager Morgan Ågren gjør gjesteopptre-

dener, sistnevnte på det energiske og finurlige rytmiske «Snabb», som for øvrig er en av platas beste låter.

Alle gjesteartistene er med på å gi skiva et stor lydmesig pallett å plukke fra, og til tider blir det mye spennende klanger. Men samtidig sitter jeg igjen med en følelse av gjestene ikke utnyttes til fulle og at lydbildet blir noen ganger derfor litt vel monotont. Jeg savner også mer av de underfundige barne-tvaktige folkemusikkmelodierne Hollmer assosieres med. Musikken nå er veldig ofte preget av til tider litt for lange og kanskje oppkonstruerte linjer. Men Hollmer har ikke mistet grepet, og makter å dra det hele i land på en mer enn tilfredsstillende måte, og som en helhet er det utrolig fint utført. Særlig låta «Alice» er i særklasse. Her er Hollmer og co. inne på velkjente takter uten at de samtidig gjentar og kopierer fortiden, og jeg tar meg i å tenke at dette kunne vært en oppdatert utgave av Von Zamla med et symfonisk og vakkert lydbylde som likevel ikke føles overdrevent og oppsvulmet.

Til tross for at jeg ikke vil plassere dette blant de essensielle Hollmer-innkjøpene, synes jeg likevel at det er et fint og stemningsfullt album som ganske sikkert ikke vil skremme gamle og nye fans.

KD er et av de navnene som har fengslet meg aller mest i nyere musikk. Fra å ha grodd ut av den søkende dødsmetalens mørkedal under bandtittelen maudlin of the Well, til langt på vei å ha oppfunnet «post-metal» med nytt navn og utgitt skivene **Choirs of the Eye** (2003) og **Dowsing Anemone With Copper Tongue** (2006), har sangerskriver og multispiller Toby Driver tatt steget ut i noe fullkomment annerledes. Dette er endetider, ritenes opphør, ravnens skrå mot graven, nebbenes